

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 30.

Trettende Sæssion.

19de Møde.

Onsdagen den 13de November Kl. 1.

(Forsæt.)

Ordføreren: Jeg har hørt til dem i Udvalget, som ikke have lagt stor Vægt paa, om den Bestemmelse, som den ærede Minister berørte, stod der eller ei, og jeg har derfor kunnet slutte mig til dem, der ønskede, at den skulde gaae ud. Jeg troer ikke, at der ad den Vej vil indflyde store Summer; det troer jeg slet ikke, og naar dertil kommer, at Mange, som nøiere kjende visse Forhold paa Landet, end jeg, have sagt, at man ikke der vilde være vel stemt derfor, synes mig ikke, at der er Grund til at bibeholde Bestemmelsen. Det Haab, den ærede Minister har udtalt, at man igjennem en saadan Ret efterhaanden skulde drage flere og flere formuende Mænd ind i Forholdet, saaledes at de fik en virksom Interesse derfor, det troer jeg ikke, paa, men jeg indrømmer, at det er en Skjønssag. Men saameget vil den ærede Minister vist indrømme mig, at det ialtsald slet ikke er nogen nødvendig Følge deraf. Jeg forstaaer godt, at den ærede Minister holder derpaa, og han vil ogsaa, naar han betragter Betænkningen, forstaae, hvorfor jeg ikke lægger nogen Vægt derpaa.

Indenrigsministeren: Jeg behøver ikke at gjøre det høie Thing opmærksom paa, at den ærede Ordfører ikke har anført det Allermindste, der kunde ligne en Grund til Styrke for Udvalgets Forslag, men det kan man efter den Anskuelse, han udtalte, heller ikke være be-

rettiget til at fordrø af ham. Jeg har ikke udtalt sanguiniske Forventninger om store Summer, men jeg vil sige, at selv om det Tilskud, der ad denne Vej kunde komme ind, kun var een Rigsdaler, vilde det være et umotiveret Tab; men jeg gaaer videre og siger, at selv om den aabnede Afgang kunde antages slet ikke at ville blive benyttet, kan jeg vel forstaae, at man ikke vilde sætte Bestemmelsen ind i en Lov; men jeg kan ikke forstaae, hvorledes man skulde kunne retfærdiggjøre, at tage den ud af en Lov, naar den engang staaer der, for at forhindre de Rige i at være med, om de ville bidrage bethdeligt, og det blot af den Grund, at de bidrage bethdeligt; — thi at det at ville bidrage bethdeligt skulde røbe Mangel paa Interesse for Hesteavlens eller Mangelen paa Indsigt, synes mig at være en Sætning, der er vanskelig at fremsæge og endnu vanskeligere at forstaae. Man siger desuden, at det skal være Landboforeninger. Sæt nu, at der danne sig en Forening blot for ved Premierat opelske Hesteavlens, hvis Diemed altsaa netop stemmede med Loven, saa skulde den ikke kunne komme med, fordi den ikke er faldet paa at kalde sig Landboforening, hvorimod, som jeg allerede har anført, den, der satte Pris paa den store Gunst at maatte betale 1 a 200 Rd. til Forgølse af Premiererne paa Heste, kunde opnaae at blive en Landboforening, naar han kun tog sin Staldkarl med.

Thalviger: Sagen stiller sig saaledes for mig, at det Vigtigste er at faae kyndige Dommere. Nu troer jeg, at man ikke altid kan sige, at den rige Mand, der maastee for en Dvees